

[Henry Christensen.]

een fremfor muligheden for en statsregulering af priserne. Vi har gennem årene haft masser af eksempler på dette. Stærkest virkede vel den række eksempler, vi fik, da vi gennemførte liberaliseringen inden for tekstilordningen, hvor vi årene i forvejen havde forsøgt at få kontrol med priserne gennem en række indgreb, hvor det viste sig, efterhånden som vi genskabte betingelserne for konkurrence, at dette for forbrugerne var en langt bedre fremgangsmåde til sikring både af god behandling og også af rimelige priser. Der er simpelt hen intet middel, der i praksis har vist sig at være så effektivt til at varetage forbrugernes interesser, og det er naturligvis ikke, fordi de handlende i særlig grad er engle, men i praksis har det vist sig, at der er intet middel, der er så egnet som konkurrencen. Derfor vil jeg gerne sige, at det sæt bestemmelser i det foreliggende lovforslag, der vel dels — i § 1 — går ud på at skabe mulighed for, at monopoltilsynet selv kan foretage undersøgelser, hvorved vi måske kan få et yderligere materiale, der kan belyse prissituationen, dels de øvrige bestemmelser i forslaget, der skal bidrage til at effektivisere konkurrencen og forbrugernes prisbevidsthed, er bestemmelser, som jeg anser for at være fornuftige i princippet, bestemmelser, som jeg mener vi kan tale fornuftigt sammen om, og som kan give resultater.

Der kan godt være enkeltheder i lovforslaget, som jeg og mit parti gerne vil drøfte nærmere, men der er her bestemmelser, som efter mit skøn kunne være egnede til at skabe en bedre forståelse af situationen og også være egnede til at øge prisbevidstheden og dermed være en af betingelserne for, at konkurrencen kan komme til at virke bedre.

Det, som jeg mener man også bør drage frem, er hele det spørgsmål, om vi ikke også derudover kan skærpe konkurrencen eller i det hele taget få konkurrencen til at virke bedre. Nu mener jeg, at vi er ved at være i den situation, at vi i stigende grad har købers marked, at vi har en sådan dæmpning i omsætningen herhjemme i øjeblikket, at konkurrencen mange steder virker meget mere effektivt, end den gjorde for et par måneder siden, som jeg nævnte før.

Men jeg mener også, at man netop i en sådan situation alvorligt burde have overvejet, om ikke der var områder, hvor vi stadig kunne gøre fremskridt ved afvikling af nogle af de importrestriktioner, som fremdeles eksisterer.

Jeg har lagt mærke til, at en af de undersøgelser, man er i færd med at sætte i gang, drejer sig om et vareområde som isenkramvarer. Nu er det jo højest sandsynligt, at det termometer, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen talte om, er købt hos en isenkrammer, det kan oven i købet være, at det skulle dreje sig om et af de områder, hvor vi har beskyttelse, og hvor dette måske er hovedårsagen til, at der ikke er nogen konkurrence på termometre, der kunne have hjulpet med til, at vi havde fået den rigtigst mulige pris; men i hvert fald har vi på en række områder inden for isenkrambranchen stadig importbevillings-systemet gældende, og jeg har den opfattelse, at her er et område, hvor vi ved en yderlige afvikling af nogle af de beskyttelsesmæssige todsatser og ved en dristigere liberaliseringspolitik også i denne situation havde midler, der var meget mere egnede til at fremskaffe konkurrence og de rigtigst mulige priser end bestemmelsen i § 2.

Der har været talt om, at vi gennem en, skal vi sige modernisering eller effektivisering af lovgivningen, både for så vidt angår næringslovgivningen og måske specielt for så vidt angår sundhedslovgivningen, bør være lydhøre over for en udvikling, der kan skabe mulighed for mere liberale og mere konkurrencefremmende tilstande. Jeg mener altså, at der på sådanne områder findes midler, vi kan tage i brug, der både vil være mere rimelige og mere effektive, hvorved man kunne undgå, som det sker nu, på en vis måde at hænge en stor samfundsgruppe ud.

Jeg ved ikke, hvad der er den helt afgørende motivering for, at man alligevel har bragt sig i en sådan situation, at en stor samfundsgruppe, nemlig de handlende, i øjeblikket føler sig „hængt ud“. De har det nogenlunde på samme måde som bageren i „Smeden og Bageren“, og de handlende — i dette tilfælde bageren — føler, at man retter bager for smed. Hvem der skulle personificere smeden i den givne situation — her i tinget eller i sam-